

O, Tysta Ensamhet

Falconer

O tysta ensamhet,
Var skall jag nöjen finna?
Bland sorg som ingen vet,
Skall mina dar försvinna.
En börda tung som sten
Mig möter vart jag går.
Bland tusen finns knappt en,
Som kärlek rätt förstår.

Det är den tyngsta sorg
Som jorden månde bära
Att man skall mista bort
Sin allra hjärtans kära.
Det är den tyngsta sorg
Som solen övergår
Att man skall älska den
Man aldrig nånsin får.

Ett rent och ädelt sinn,
En dygd som ensamt blänker,
En mun som talar ett
Med allt vad hjärtat tänker.
Jag tror en sådan vän
Är mer än mycket rar.
Var skall jag finna den
Som dessa dygder har?

Emellan dig och mig
Där tändes upp en låga
Där tändes upp en eld
Som är en daglig plåga.
Hur skall jag dämpa den
Vet jag alls ingen rå',
Jag sörjer till min död
Om jag dig ej kan få